

LBRIS

We know
books

FARRAH HALE

CIMITIRUL
DE PE
FUNDUL
RÂULUI

Editura
Pitale Scrise
Nojorid, 2023

PROLOG

Auzise un strigăt în acea seară furtunoasă de septembrie. Patul ei era dedesubtul ferestrei, așa că de fiecare dată când deschidea ochii, putea să vadă crengile copacului bătrân din curtea din spate fâlfâind în bătaia vântului. Mereu fusese înspăimântată de acea privesște, deși, la vârsta de doar șapte ani, știa că nu exista nimic dincolo de sentimentul de teamă pe care acele crengi scheletice i-l conferea.

Era doar un copac afurisit și bătrân, însă nimeni din familia ei nu voia să îl taie. *Nu până în acea seară.* Bunicul ei îi spunea de fiecare dată când ea se plângea că nu putea dormi, că nu avea nimic de care să îi fie teamă și că totul avea să fie bine.

– *Nu-ți fie teamă de natură, draga mea, este cel mai pur și frumos lucru pe care Dumnezeu l-a creat vreodată,* îi spunea adesea bătrânul, surâzând slab și privind în sus, de parcă purta un dialog cu celălalt bătrân din ceruri.

Însă Fatima nu era sigură de vorbele pe care sărmanul bătrân încerca să i le implanteze în minte încă de la o vârstă fragedă.

– *Monștrii nu există, așa că stai fără grijă, draga mea.*

Dacă monștrii nu existau, atunci cum se făcea că bunul Dumnezeu era real în mințile oamenilor? Cum era posibil să ai doar o parte dintr-un întreg? Nu era normal ca unde era binele, să existe și răul? Diavolul. Dumnezeu. Unul fără altul nu

existau. Ce era bine se putea transforma în rău. Ce era rău se putea transforma în bine.

Nu așa îi spusese ei pe la vârsta de cinci ani, atunci când broasca ei țestoasă fugise de acasă? O căutase zile întregi, poate chiar săptămâni și nu o găsisese nicicum.

– *A fugit, dar poate așa este mai bine, o consolase Marilyn, mama sa, pe un ton blând. O să aibă grijă Dumnezeu de ea și o să îi lumineze pașii înapoi spre noi. Nu-ți face griji, totul va fi bine, draga mamei.*

Când stingeai lumina, dădeai de întuneric. Max, căci așa botezase ea broasca, nu se mai întorsese niciodată. Undeva, în adâncul ei, își pusese dintotdeauna o întrebare.

Dacă Diavolul a ispitit-o departe de ea, în întuneric?

Nu exista bine fără rău, cum nu exista rău fără bine.

În acea seară, însă, realizase că întunericul întotdeauna trăise în oameni și că, dintr-odată, fără vreun motiv anume, fără vreo explicație exactă, țâșnea din noi când ne așteptam mai puțin.

În acea seară, aflase și de ce îi fusese mereu teamă de bătrânul copac din curtea din spate.

„Primiți-i bine între voi pe cei care sunt slabi în credință fără a purta dispute.”

Romani 14:1:23

CAPITOLUL I

În fiecare zi, la ora douăsprezece, în curtea din spatele casei, Fatima Freeman se dădea în leagănul improvizat. O roată de cauciuc și niște frânghii vechi de care părinții ei nu se mai foloseau. Doar atunci avea voie să iasă afară, în restul timpului fiind nevoită să învețe și să se roage. Vântul îi flutura rochița aurie, înflorată și cizmulițele roșii îi atingeau pământul uscat.

Avea șapte ani, dar crescuse destul de mult și nu se mai putea da cu ușurință în leagăn, singura ei plăcere și singurul ei moment de liniște și pace. Își încleștă mânuțele pe sfoară, așezându-și fundul mai bine pe cauciucul fierbinte și icni atunci când acesta îi atinse pielea.

Nu se trase, oricum. Lacrimile i se strânseseră în colțurile ochilor în timp ce își lua din ce în ce mai mult avânt, privind totodată priveliștea ce i-o oferea pădurea din spatele casei. Era un drum de zece minute, maxim cincisprezece, însă Fatima nu mersese niciodată în pădure.

Unchiul ei, domnul Michael, se ducea adesea în pădure și se întorcea cu lemne de foc sau cu ierburi medicinale atunci când îi vizita. Îi auzise adesea pe adulți cum vorbeau despre drogurile ce se vindeau în farmacii, despre cum oamenii înnebuniseră și că în curând Judecata de Apoi avea să vină și să îi ia pe toți păcătoșii în Iad.

Nu era zi în care să nu se vorbească despre Judecată, Dumnezeu sau Cuvântul Domnului. Pe Fatima nu o deranja

întru totul, căci adulții când se întindeau la vorbă, uitau de ea și putea face tot ce își dorea, fără să dea socoteală cuiva.

Un zâmbet îi flutură pe buze și sări din leagăn, atingând pământul cu tălpile. Își simți greutatea în tot corpul la aterizare, dar după câteva secunde, se obișnuie și privi furiș spre casa părintească. Înaltă, îngrijită și plină de ferestre cu gratii din fier forjat. Acoperișul era maro și curățat de tatăl ei cu două săptămâni în urmă.

Nu mai plouase din acea seară.

Un fior îi traversă trupul micuței și, involuntar, privirea îi alunecă spre fereastra din colțul casei. Draperiile albe erau trase, dar chiar și de la distanță, se puteau vedea rupturile din ele. Tot de la distanță, Fatima putea jura că vedea și niște pete roșiatice pe albeața prăfuită.

Fiorii nu încetaseră. Când ajunse în fața terasei din abanos, tremura de-a binelea. Privirea îi era tremurândă, de parcă irisurile sale nu știau sau nu puteau să se mai concentreze pe treptele din fața ei. Mâinile îi erau încleștate în faldurile rochiței, în timp ce picioarele păseau cu frică pe podeaua din lemn de stejar.

– Unde ai stat atât de mult, domniță?

Vocea mamei sale din străfundul casei îi provocă un atac de panică. Își aruncă cizmulițele în spatele ușii și o luă la fugă, urcând câte două trepte deodată, sperând să ajungă cât mai repede în camera ei.

Nu ajunsese la timp, căci de după colțul coridorului, figura tatălui său prinse culoare. Înalt, de un metru nouăzeci și doi, domnul Angel era un bărbat aspru, rece și necruțător. Irisurile de culoarea verdeții, cu nuanțe de albastru o intimidaseră mereu, dar în acel moment, mai mult ca niciodată, îi putea simți privirea sfredelitoare pe întregul corp.

Își duse instinctiv mâinile la spate.

– De ce nu i-ai răspuns mamei tale?

Fatima înghiți în sec și își plecă privirea în fața tatălui său.

– Nu am auzit-o, se scuză copila și bărbatul pufni în răs:

Își duse o mână la cureaua de la pantaloni, dându-i de înțeles copilei ce avea să urmeze. Însă acel lucru nu se mai întâmplă, căci vocea doamnei Marilyn se auzi în toată casa atunci când țipă entuziasmată la vederea preotului Bellmore din sat.

Domnul Angel îi aruncă o privire dură fiicei sale și trecu în viteză pe lângă ea, coborând scările în întâmpinarea preotului.

– Dumnezeu, de când nu te-am mai văzut! strigă entuziasmat Angel, apropiindu-se de el.

Din capătul scărilor, Fatima îi urmărea ca întotdeauna. Își văzu părinții sărutând mâna părintelui, apoi îi privi cum se îndreptară cu toții spre sufragerie unde, Fatima bănuia, urmau să vorbească despre vreme, religie și sora sa.

De parcă gândul său fu auzit de cei trei adulți de la parter, vocea părintelui tună tare în sufragerie, iscându-i fetei fiori pe șira spinării.

– Cum se mai simte micuța Angela?

Doamna Marilyn își pierdu glasul preț de câteva secunde, aruncându-i priviri fugare soțului său. Cel din urmă încuviință tăcut, își făcu o cruce și își lăsă mâinile să îi cadă pe genunchi. Capul, de asemenea, și-l lăsă în pământ.

– Nu este bine, serile trecute Diavolul a ispitit-o din nou. Am încercat, și am încercat din nou, dar nu știm ce să mai facem cu ea.

Soția lui începu să plângă, încleștându-și pumnii în poală.

– Este în regulă, o să fie bine, o să vedeți! Trebuie doar să aveți credință în Dumnezeu și să nu vă întoarceți împotriva Cuvântului Său. Fatima cum este?

Marilyn se ridică, scuzându-se câteva secunde cât îi luă să pregătească trei cești de cafea de la aparat. Nu se cuvenea să primească un oaspete atât de important fără să nu îi ofere cel puțin o cafea. Când se întoarse în sufragerie, așeză o ceașcă în fața preotului și zâmbi.

– Cu zaharină și lapte, așa cum obișnuieți să o beți!

Preotul surâse încântat și sorbi din lichidul fierbinte.

– Mă mir că vă mai aduceți aminte, răspunse bărbatul și de sus, de la etaj, Fatima pufni.

Nimeni nu o auzi, însă. I se părea o ipocrizie cum acel bărbat le spălase creierele. La vârsta ei învățase, din cauza lui, să se ferească de preoți, oameni falși și violatori, chiar dacă nu știa în totalitate ce însemnau cu adevărat acele cuvinte.

Un fior îi traversă șira spinării și se rezemă de perete, așezându-se în fund pe parchetul rece. Atmosfera caldă de la parter nu o încălzi cu nimic, nu atunci când știa ce avea să se întâmple mai târziu.

Înghiți în gol și își luă inima în dinți. Privirea îi căzu, fără să vrea, pe ușa surorii sale. Angela nu scosese niciun zgomot, deși mai mult ca sigur îl auzise pe preotul Bellmore râzând alături de părinții lor.

Câteodată, Fatima se întreba de ce Angela alesese să nu spună nimănui despre comportamentul părintelui. Apoi, se gândea că nici ea nu reușise niciodată să scoată acele cuvinte pe gură și, mai important, nici nu avea cui.

Cine avea să o creadă? Tot ce știa era că nu îi plăcea, că o făcea să se simtă inconfortabil și în fiecare seară avea coșmaruri din cauza acestui fapt. Părinții ei nu ar fi crezut-o niciodată pe ea. Preotul era special pentru ei. Era salvarea. Așa că trebuia să stea tăcută, altfel Angela nu se mai făcea bine niciodată.

– Poate, după ce beți cafeaua, puteți să o vizitați pe Angela? M-aș simți mai bine, știind că v-ați rugat pentru ea, spuse doamna Marilyn.

În următoarea secundă, Fatima se ridică fulgerător și orice urmă de teamă se risipi în aer. Se apropie de ușa Angelei și bătu de trei ori, încet, cât să nu fie auzită de la parter. Când ușa nu se deschise, aceasta o forță.

Era deschisă.

Era o încăpere mică și lipsită de sentimente. Pereții erau albi, scorojiți, martorii căderilor nervoase ale Angelei. O saltea era aruncată într-un colț, fără arcuri, acoperită doar de un cearceaf mototolit și murdar. Un dulap șubred și două perne ponosite, rupte pe alocuri și o podea plină de puf, mizerie și praf.

Nu avea un bec în cameră pentru că ultima oară când avusese, Angela dăramase dulapul în care își ținea hainele, se urcase pe el și îl spărsese. Apoi încercase să își taie venele cu el.

Camera îi aducea prea mult aminte de sora ei: amândouă erau goale, murdare și inspirau milă.

Imagina cu sora ei plină de sânge pe podea îi trecu fulgerător prin fața ochilor, dar o uită rapid atunci când o revăzu, de data aceasta într-o stare puțin mai bună.

– Ești bine, Angela?

Sora ei nu se mișcă. Fatima credea de multe ori că nici nu o auzea. Pur și simplu se teleporta cu mintea într-un alt loc și își lăsa trupul să zacă în mizeria din jurul său. Ea făcea acel lucru de foarte multe ori atunci când preotul venea să se roage cu ea.

– Angela, o să vină! șopti Fatima, apropiindu-se de salteaua în care sora ei ședea ca un miel blând.

Camera avea un miros puternic de putregai și Fatima se întreba când făcuse ultima dată mama lor curățenie acolo, cum adesea obișnuia să-i facă ei.

Pletele negre îi erau căzute peste trăsăturile fine, adolescente. Avea doar paisprezece ani și o viață înaintea. Traumele, însă, o îmbătrâniseră mai mult decât ar fi trebuit.

– Mă ascuți, Angela? Prefă-te că dormi ca să nu intre.

Angela nu răspunse în niciun fel. Începuse, la un moment dat, să se legene dintr-o parte în alta. Dar tot nu îi spuse nimic surorii sale mai mici.

– Vine! Ascunde-te!

Zgomotele de pe hol îi bubuiră în timpane. Fatimei îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă că era doar pulsul ei crescut.

Nu știu pe loc ce să facă. O văzu pe sora sa, începând să-și zgârie mâinile atât de tare și adânc, încât sângele începu să curgă. Privirea i se schimbă. O mai văzuse și înainte. Ca atunci când părinții lor o aduseseră la cină, iar atunci când Angela nu voise să mănânce, o bătuseră. Țipetele ei o ținuseră trează săptămâni la rând, dar mai mult de atât, faptul că fusese forțată să o vadă schingiuită o duruse și mai tare.

Trase aer în piept și încuviință. În acea cameră, nu avea unde să se ascundă în afară de dulap. Așa că, fără să stea prea mult pe gânduri, o zbughi în direcția acestuia și se înghesui printre haine. Un miros destul de usturător o plesni din momentul în care mișcă grămezile de haine, dar nu mai putu face nimic.

Ușa se deschise.

Auzi scârțâitul podelei și sâsâitul surorii sale. Un fior îi cutreieră antebrațele. Prin crăpătura dintre uși, Fatima o văzu pe Angela rânjind.

– Angela! Fii politicoasă. Părintele Bellmore și-a rupt din timpul său pentru a se ruga pentru sufletul tău păcătos!

Vocea tatălui său provocă furnicături pe coloana Fatimei, dar nu avu același impact și asupra Angelei. Fata se ridică în

picioare, abia ținându-și echilibrul. Era slabă ca o pană. Nu mânca prea mult, iar atunci când o făcea, de obicei vomita la scurt timp. Ochiul de o culoare cenușie atât de ștearsă, la fel ca ai mamei sale, își fixară prada.

Preotul Bellmore nu spuse nimic, ci doar se apropie de fată, ținând în mână o cruce micuță din lemn. Semăna cu cea din perete, dar aceea era mai mare și fixată adânc înăuntru. Angela încercase de multe ori să o scoată, dar nu reușise niciodată.

– Domnule și doamnă Freeman, pot avea un cuvânt cu fiica dumneavoastră? Aș vrea să vorbesc cu ea despre ce s-a întâmplat serile trecute.

Fatima abia își înfrână dorința de a izbucni pe ușile dulapului și să strige „NU!” din toate puterile. Însă răspunsul părinților săi o făcu să stea în loc.

– Da, desigur! Dacă devine obraznică, spuneți-mi numaidecât și o s-o pedepsesc corespunzător.

Domnul Angel îi aruncă o ultimă privire fiicei sale înainte de a ieși din cameră, conducându-și soția spre sufragerie. În dormitorul fetei, preotul Bellmore se apropie tot mai mult de saltea. Inima Fatimei bătea din ce în ce mai tare.

Fiecare pas îi aducea aminte de ceea ce se întâmpla atunci când îi spunea să meargă să se roage cu el. Cum o atinge și cum îi spunea că nimeni nu trebuie să știe cele întâmplate între ei. Nu voia să se mai roage cu el. Nu voia să mai meargă nicăieri cu el. De fiecare dată când se trezea în cadă, își zgâria corpul atât de tare, sperând că așa atingerile lui nu vor mai fi acolo. Nu mai voia.

Când se opri în fața saltelei, își închise ochii. Nu voia să vadă. Nu voia să audă.

– De ce ai făcut asta, Angela? o întrebă preotul pe fată.

– Nu-ți e frică de răspuns, părinte? râse fata, așezându-se în genunchi pe saltea.

Își înalță capul pentru a-i întâlni privirea.

– Nu îmi e frică decât de Dumnezeu, copilă. Spune-mi, de ce ai încercat să-ți curmi viața?

Fatima își aduse aminte de *acea* seară. Își auzise mama urlând, iar atunci când, într-un final, ieși afară să vadă ce se întâmplase, își văzu sora cărată de tatăl și unchiul său. O auzise pe mama sa strigând că încercase să se sinucidă, dar cum nu învățase încă acel cuvânt, nu înțeleșese pe moment.

Apoi, piesele se așezaseră la locul lor. Angela încercase să se spânzure în *acea* seară, de copacul din curtea din spatele casei. De copacul al cărui crengi îi băteau ei la fereastră. De multe ori, de-a lungul acelor zile, Fatima își imagina cum se ridica din pat, se apropia de geam și își vedea sora acolo, atârând doar de o frânghie în fața ei. Acele gânduri nu o lăsaseră să doarmă nicicum.

– Chiar vrei să știi?

Angela îi atinse piciorul preotului. La început, acesta se retrase, neștiind cum să reacționeze. Când aceasta insistă a doua oară, rămase pe loc. Mângâierile fetei îl excitau, dar și acei ochi atât de goi, ce parcă îi vedeau prin craniu atunci când se uita la el.

– O să-ți spun, murmură, atingându-i nasturii sutanei.

Începu să îi deschidă unul câte unul, respirând cât mai aproape de el. Preotul suspină atunci când îi văzu chipul atât de frumos. Își întinse mâna pentru a o atinge, însă Angela tresări și mârâi.

– Nu mă atinge! țipă la el și dădu drumul sutanei.

– Îmi pare rău! șopti părintele. Nu te opri, spune-mi, de ce ai făcut asta?

– A început ca o joacă, șușoti Angela, păstrându-și răbdarea în timp ce descheia și ultimul nasture.

Preotul își aruncă sutana numaidecât și o privi flămând pe adolescenta din fața lui. În ochii lui, nu era decât un mugur de inocență, o naivitate care îi dădea impulsuri bolnave în minte și-n organism. Și-o dorea și, fără doar și poate, nu i se părea greșit ceea ce avea de gând să facă.

Pe de altă parte, Fatima abia își mai putea ține respirația în dulap. La un moment dat, mâna îi alunecă atunci când încercă să se așeze mai bine și aproape căzu, însă bufnitura fu aprofundată de strigătul surorii sale care îi atrase atenția părintelui. Copila nu știa dacă o făcuse intenționat ori fusese o coincidență, însă când își trecu din nou ochiul prin gaură, îi putu zări privirea de gheață a Angelei fixând-o muștrător.

Îi cerea liniște. Nu voia să fie deranjată. Însă măruntaiele fetei fierbeau. Era greșit. Totul era greșit. Părul i se ridică pe mâini, cât și în cap atunci când văzu cum preotul își dădu pantalonii jos. Își duse ambele palme la gură, încercând să se abțină din a nu vomita. Pereții dulapului parcă o sufocau, iar imaginile ce se desfășurau în fața ei îi provocau o scârbă cum nu mai experimentase până atunci.

– De unde-ți iei credința, părinte? murmură adolescenta, atingându-i delicat mădularul.

Un geamăt îi scăpă printre dinți preotului.

– Oh, am atins un punct sensibil?

Părintele era incapabil să răspundă. Atâtea nopți și zile încercase să intre în mintea acelei copile și fără succes. Ba chiar încercase și cu cealaltă soră, dar lucrurile erau atât de diferite. Fatima nu îl atrăgea așa cum o făcea Angela. Era prea mică. Prea necoaptă. Prea firavă pentru gusturile lui. Angela era perfectă. Trupul i se formase deja, arătând ca o adolescentă, deși toate cicatricile de pe pielea ei îl enervau teribil.

– Hai să-ți spun ceva, Bellmore. Știai ce se întâmplă atunci când lași o nebună să te sugă?

Rânjetul Angelei se mări într-atât de mult, încât părintele Bellmore avu un moment de slăbiciune în care vru să dea înapoi. Fu prea târziu și conștientiză asta abia atunci când o durere îl străfulgeră din organ până în vintre și apoi îi explodă prin tot corpul. Angela fu pictată în mai puțin de câteva secunde în sângele bărbatului.

Părul, chipul și hainele fetei se îmbibară de lichidul roșiatic. Picături i se prelingeau de pe frunte pe ochi și coborau spre buzele arcuite în colțuri.

Pic. Pic. Pic.

Rânjetul Angelei o înfiora pe Fatima, care rămase înțepenită, cu ochii captivați de gura surorii sale. Era ceva acolo. O bucată de carne ce îi atârna între dinți și din care picături de sânge alunecau pe podea. Chipul mânjit de sânge al Angelei era ca un tablou de la care nu-și putea desprinde privirea oricât ar fi încercat.

Trupul inert al preotului lovi podeaua cu o bufnitură zguduitoare.

Fatimei îi era scârbă. Amărăciunea o pironea în loc și voma îi rămăsese în gâtleej. O simțea cum încerca să iasă. Tâmpilele îi zvâcneau și o durere cumplită de burtă o apucă fix când greața îi făcu gura să se încleșteze.

Știa că trebuia să vomite. Mama ei îi spusese de atâtea ori că nu era bine să se abțină. Dar cum putea altfel? Lacrimile îi șiroiau pe obraji în timp ce tabloul din fața ei rămăsese intact. Parcă întregul timp se oprise doar pentru a o înfățișa pe sora ei scuipând bucata de mădular pe trupul bărbatului.

Se șterse cu mâneca la gură, împrăștiind sângele de pe obraji pe întreaga față. Privirea i se oprî pe Fatima, iar copila nu mișcă un deget de frică.

– Ah, și cine a zis că o să mă simt atât de eliberată?

Angela deschise ușile dulapului în momentul în care părinții celor două fete dădură buzna în cameră. Primul care fugi la trupul preotului fu domnul Angel care, atingându-i umărul bărbatului, căzu în fund și se târi câțiva metri în spate. Privirea îi fugi involuntar pe trăsăturile fetelor. Angela părea atât de calmă și liniștită, în timp ce Fatima nu se putea opri din a-și vărsa mațele pe întreaga podea.

– Diavolul! strigă doamna Marilyn făcându-și cruce. Angel, fă ceva! Uite ce nenorocire am adus pe lume!

Adolescenta își înclină capul, privindu-și mama fără niciun pic de compasiune în ochi. Din punctul ei de vedere, singurul Diavol era femeia din fața sa, o mamă fără suflet și un om fără caracter. O marionetă a credinței și a religiei, a unui Dumnezeu care nu părea să existe cu adevărat. Disperarea și durerea din ochii mamei sale erau cu adevărat un ospăț pentru ea. Nu crezuse niciodată că ar fi putut vedea cele două expresii pe chipul femeii care îi dăduse viață.

– Și numai bine, mamă, căci tu m-ai adus pe lume, deci amândouă împărtășim aceeași soartă, nu?

Marilyn păli. Măinile începură să îi tremure.

– Nu! Nu! Tu ești Diavolul! Eu nu am nicio vină! Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!

Femeia își privi fiica cu atâta lehamite de parcă spera cumva ca rugăciunea să o fi făcut să dispară.

– Și nu ne lăsa pe noi în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău!

– Rugăciunile nu te vor scăpa de Judecată, mămico, șopti blând Angela, aplecându-se pentru a-și bate ușor sora mai mică pe spate.

Fatima înghiți în gol și se opri când gustul vomei i se plimbă prin gură, provocându-i un alt reflex. Nu știa de ce, dar

în atingerea ei nu simțea frica pe care, de cele mai multe ori, o întâlnea atunci când părinții ei sau preotul o atingeau. Era ceva mai calm, mai blând în palma care îi mângâia spatele decât fusese vreodată în brațele mamei sale. O lacrimă îi curse pe obraz, aducându-și aminte de ceea ce văzuse.

– Este bi..., se opri, neputând găsi puterea de a-și duce la un bun sfârșit propoziția.

– Dacă ajunge la spital în timp, va supraviețui, spuse Angela și își privi mama feroce. Ai de gând să lași Cuvântul Domnului să moară?

Abia în acel moment domnul Angel își reveni. Se ridică în fugă, aproape căzând din nou și ieși din cameră. Nu se opri până nu ajunse la telefonul cu fir din sufragerie, vrând totodată să scape de ceea ce era sus. Nu își putea scoate din minte ceea ce văzuse. Cum se întâmplase o asemenea atrocitate? Cum ajunsese părintele dezbrăcat? De ce era părintele dezbrăcat? Ultima întrebare îi bubuia în minte cu zeci de semne de întrebare.

Când vocea de cealaltă parte a telefonului îi răsună în ureche bărbatului, acesta rămase mut. Ce trebuia să spună? Că preotul Bellmore se afla în dormitorul fiicei sale minore, dezbrăcat și cu organul genital mușcat? Închise brusc telefonul, lăsându-l să atârne pe perete și se reperi înapoi în camera de la etaj.

Fatima nu mai vomita, însă tremura și privirea îi era atât de ștearsă, încât domnului Angel i se făcu milă de ea. Vru să se apropie, dar Angela îl opri chiar atunci când mâna lui aproape îi atinse capul fiicei sale mai mici.

– Să nu îndrăznești să o mai atingi vreodată! mârâi fata nervoasă.

– Angel, Angel, ai sunat? Vine cineva? Ce ne facem? Trebuie să chemăm pe cineva...